

[Carl P. Jensen.]

gørende; det afgørende er, på hvilken måde man lader lovgivningen følge dem op i de pågældende lande.

Ragnhild Andersen: Også jeg vil gerne takke for ministerens redegørelse for, hvor mange konventioner der er ratificeret i Norge, Sverige, Finland og andre lande. Der kan nok være grund til at få mere at vide på dette område, men den højtærede socialminister har jo også lovet at ville foretage undersøgelser af disse spørgsmål.

Vi har ikke ratificeret konventionen om miner, men det kan vel i og for sig have interesse for Danmark at se på denne konvention; vi har dog minedrift i Grønland. Den her foreliggende konvention kommer jo desværre ikke til at gælde for Grønland, hvilket jeg beklager.

Ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, siger, at spørgsmålet er ikke, hvorvidt man lægger et moralsk pres på andre lande, men hvordan vi lever op til konventionerne. Deri giver jeg det ærede medlem ret. Jeg hørte med megen beklagelse i dag, at Danmark ikke er kommet længere, end vi var for tre år siden, da vi ratificerede konventionen om social tryghed. Da kunne vi lige knibe os ind i denne konvention, fordi vi — som den højtærede socialminister sagde — oplydte fordringerne på tre områder: læge- og hospitalsbehandling, arbejdsledsøhedsforsikring og alders- og invaliderente. Men der var desuden syv områder, tror jeg, på hvilke lovgivning ikke dækkede konventionens bestemmelser. Der kan sandelig være grund til for det ærede medlem at henlede opmærksomheden på, at vi må leve op til de konventioner, vi tilslutter os.

Der er f. eks. sådan noget som dagpenge under sygdom, erstatning for tilskadekomst under arbejdet, moderskabsydelse og familieydelse og ydelse til efterladte — områder, hvor Danmark vitterlig har store mangler — og det ville glæde mig, hvis denne debat kunne bidrage til, at også Danmark gjorde sig større anstrengelser for ikke bare at nå resultater på enkelte områder inden for de internationale aftaler, men på alle de sociale felter.

Det glæder mig også, at det ærede medlem er villig til at se på en ratifikation af

den internationale konvention om 40 timers ugen. Det er kedeligt, at det ikke var tilfældet, da vi behandlede den her i tinget, hvor den kom ud for den triste skæbne at blive nægtet overgang til anden behandling, men det er jo altid glædeligt, når tingene går i den rigtige retning, og således opfatter jeg den ærede ordførers bemærkninger på dette område.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Når jeg har udtalt ønske om, at vi fra dansk side ratificerer så mange konventioner, som det er muligt efter vor lovgivning, er det først og fremmest, fordi jeg synes, at det internationale samarbejde skal støttes, men jeg har ikke den opfattelse, at alle de konventioner, der er vedtaget i Genève, er den højeste visdom og uden videre passer på danske forhold.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen har fremhævet nogle sider ved ordningen af vore arbejdsforhold, som gør, at visse konventioner ikke passer for os. På flere områder, f. eks. sygekasselovgivningen, skyldes det, at vi har haft en lovgivning længe før, der er vedtaget noget i Genève, en lovgivning, som er meget mere udbygget, end tilfældet har været i de andre lande. Men der er også en hel del andre konventioner, som ikke passer til danske forhold. Jeg vil f. eks. nævne konventionen om forbud mod kvinders natarbejde, som fra tidernes morgen har været fremme i diskussionen her i Danmark. De kvindelige arbejdere har vendt sig mod sådanne særforbud, og det er klart, at efterhånden som arbejdsforholdene bliver bedre — og i et land som Danmark er de trods alt forholdsvis gode — er den slags særkrav mindre forståelige.

Når jeg blev kaldt frem, var det, fordi det ærede medlem hr. Carl P. Jensen anmodede om at få ratificeret en overenskomst fra 1921 om blyhvidt i maling. Så vidt jeg husker, er en af årsagerne til, at den ikke er ratificeret, at den indeholder et forbud mod, at kvinder beskæftiges ved maling med blyhvidt. Vi har fået en ny arbejderbeskyttelseslov siden, og i den er der en bestemmelse om konstitutionelle forhold, hvorefter man kan træffe særbestemmelser, således at det teoretisk er muligt, men jeg betragter det ikke som sandsynligt, at man i 1958 og senere under de arbejds-